

N:o 5.

Ank. till Riksd. kansli den 6 maj 1909, kl. 11 f. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående skyldighet för bank att, då lån utlämnas, därom underrätta dem, som äro betalningsskyldiga för lånet.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 62, har herr *Lundgren* förslagit, att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och framläggande för Riksdagen af förslag därom, att i gällande banklagstiftning måtte med afseende å banks utlåningsrörelse införas en bestämmelse angående skyldighet för banken att, då lån utlämnas, därom underrätta dem, som äro betalningsskyldiga för lånet.

Efter öfverenskommelse mellan bankutskottet och lagutskottet har denna motion öfverlämnats till behandling af sammansatt banko- och lagutskott.

I fråga om motiveringen till motionärens förevarande hemställan får utskottet hänvisa till motionens innehåll.

Motionären finner i de växelförfalskningar, som gång efter annan förekommit inom landet, en anledning för Riksdagen att vidtaga åtgärder, som kunna i möjligaste mån förebygga dylika brottsliga handlingar, samt ifrågasätter såsom enklaste sättet härför, att bank eller penninginrättning, som drifver utlåning af penningar, för hvarje belånad växel eller annan lånehandling underrättar alla de personer, hvilkas namn förekomma å handlingen.

Redan nu torde bankerna i stor omfattning iakttaga att vid belåning af växlar och andra lånehandlingar underrätta vederbörande, som äro ansvariga för förbindelserna, om belåningen. Enligt de upplysningar, ut-

skottet sökt anskaffa beträffande praxis i detta afseende, lär emellertid någon fullt bestämd sådan ej utvecklats sig. Bankerna verkställa i allmänhet avisering, en del dock med uteslutande af lån å mindre belopp eller med andra modifikationer, till förekommande däraf att aviseringen skulle i förhållande till gagnet däraf medföra för stora kostnader. Såsom det visat sig, medför nämligen en fullt genomförd avisering, utom ej ringa besvär, äfven en mycket afsevärd kostnad.

Otvifvelaktigt synes det emellertid utskottet, att avisering i de fall, där ej ändock full säkerhet förefinnes för förbindelsernas riktighet, skulle i de af motionären afsedda hänseenden vara till gagn. Och utskottet finner därför önskvärdt, att den antydda praxis alltmera genomföres. Att genom lagstiftningen göra aviseringen till ett bestämt åliggande för bankerna synes likväl möta vissa betänkligheter. Först och främst synes nämligen en dylik föreskrift vara en förvaltningsdetalj, som icke har sin plats i banklagen. Vidare skulle en oeftergifflig skyldighet för bankerna att för hvarje belånad handling underrätta alla de personer, hvilka å densamma finnas tecknade såsom ansvariga i en eller annan form, i många fall, där något tvifvel om riktigheten ej kan förefinnas, blifva onödigt betungande och kostsam. Och därest en sådan skyldighet i lag fastsloges, skulle utan tvifvel kostnaden härför i form af ökade låneomkostnader påläggas den allmänhet, som nödgas anlita lånevägen. Slutligen torde i allt fall full säkerhet icke vara vunnit, att icke förfalskade lånehandlingar kunde förekomma och äfven varda belånade; erfarenheten har nämligen visat, att, äfven där avisering ägt rum, dylik belåning icke kunnat helt förebyggas.

På grund af dessa betänkligheter, hvilkas praktiska betydelse utskottet icke kan underkänna, finner utskottet sig icke kunna tillstyrka införande i banklagstiftningen af bestämmelser med den innebörd, motionären föreslagit, samt hemställer därför,

att herr Lundgrens ifrågavarande motion icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 6 maj 1909.

På det sammansatta utskottets vägnar:

JOHAN WIDÉN.